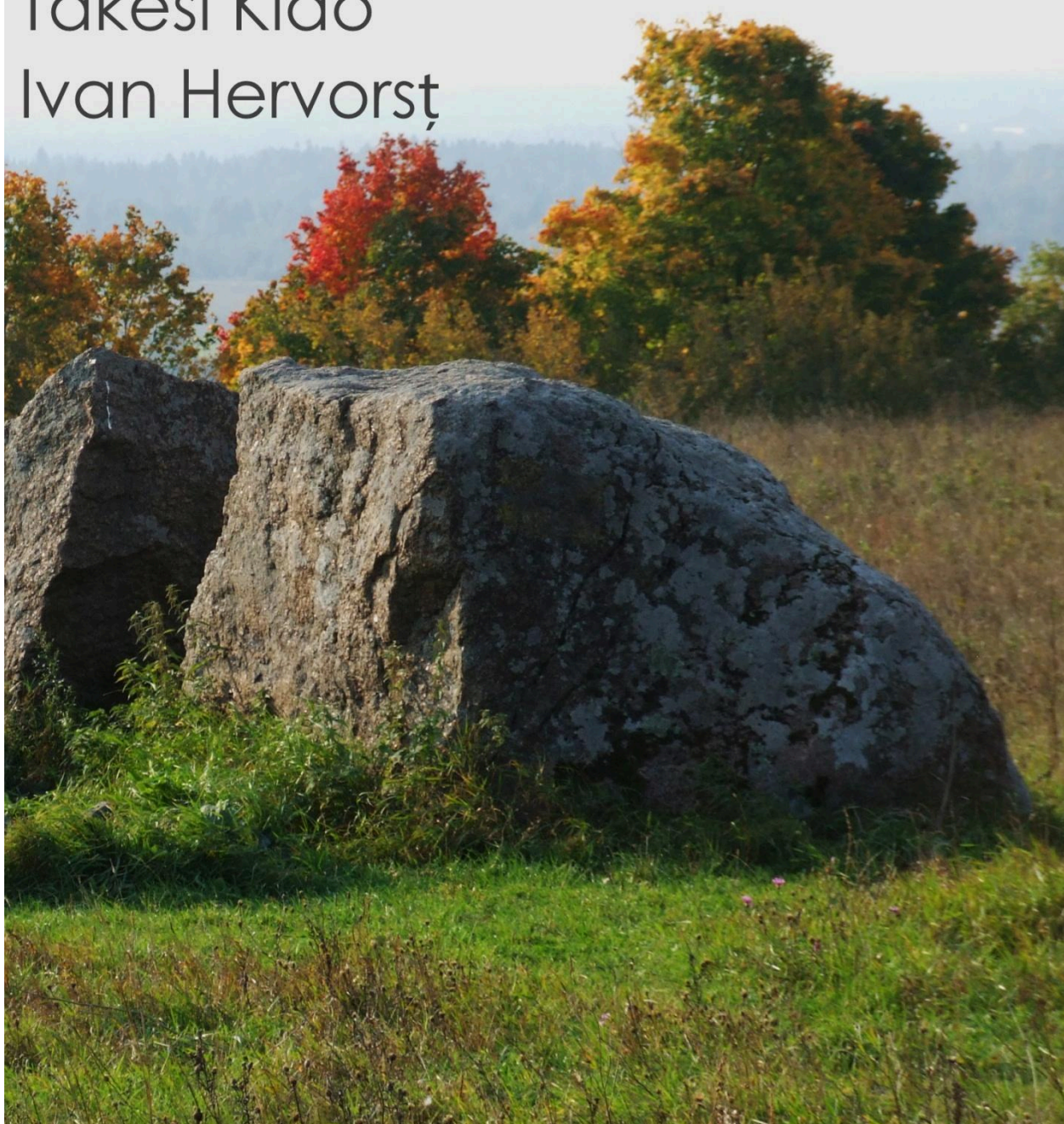

OLANDSKIJE SKAZY

Takeši Kido
Ivan Hervoršt

Olandskije skazy

Umitomorskaja Tipografija 2022 godina.
Rasprostranjenje svobodno.
Opublikovana v gruppe i na sajte servera.

Skaz pervyj: Kamyševyj kot

Odin kot byl jarym protivnikom myšej. On ežednevno napadal na myšinyje derevni i pojedal vseh žitelej. Myši žili v postojannom strahe, poèetomu myšinyj korol' sobral starejšin s celju najti sposob izbavišsa ot kota.

-Davajte ustanovim lovuški! - predložil odin iz starejšin.

-Lučše obratimsä za pomošju k sobakam.- predložil drugoj.

-Davajte vyzovem samuraja, kotoryj raspravitsa s kotom raz i navsegda.-skazal samyj bednyj iz starješin.

-Horošaja ideja. Najdite samogo sil'nogo samuraja iz vseh myšej i pošlite jeho ubit' kota.

Načališ poiski. Vse samurai otkazališ vyhodit' na boj s kotom, veď on byl ogromen i sliškom silěn po sravneniju s myšami. Soglasilsä toľko odin samuraj. On žil v bednosti i odinočestve, odnako byl sil'nym i vynoslivym. Jego zvali Cujojmizumi. Hrabryj myš vyšel na bitvu s kotom. Dolgo biliš oni. Odnako myšonok byl svirepym, lovkim i provornym, blagodarä èetomu, jemu udaloš sraziť kota. Kot upal i jele dyšal. Odnako Cujojmizumi požalel jeho i ne stal dobivať, poèetomu skazal:

-Ja otpuskaju tebä, kot. Spräčsä i ne popadajsä nikomu na glaza. Idi že!

Kot vstal i pobrël v kamyši, otkuda ne vyhodit po sej deň. Tak pojavilsä kamyševyj kot.

Cujojmizumi vernulsä v stolicu Myšinogo Carstva i doložil korolü, čto kot byl ubit. Myšonok-samuraj stal ličnym stražnikom monarha, byl nagražden imenijem i zolotom, našel ženu i rodiloš u nih mnogo myšat. Dlä naroda samuraj stal gerojem. Konec.

Skaz vtoroj: Moräk - žil tak

Žil na svete odin moräk. Bylo u nego vsego tri syna. Každyj iz nih imel svojo sčastje - no vot, nastalo vremä - moräk sostarilsä, i načal ugasat'. Jego synovja stojali nad nim - i moräk rešil každomu dat' po odnomu sovetu, no tak - čtoby ostaľnyje ne slyšali.

Podošel pervyj. Staršij syn - sil'nyj i strojnyj, on naklonilsä k moräku, i tot jemu prošeptal:

-Živi tak, kak tebe ot sego legče - i ne znaj gorä, no skučaja po mne - razrešaj sebe puskat slëzy.

Staršij kivnul i pokinul komnatu.

Podošel vtoroj. Srednij syn - čuť sutulyj, no umnyj. On sel rädom i povernul uho k moräku, tot jemu prošeptal:

-Ne stydiš uma svojego - no i ne gordiš, šibko pokazyvaja jegu na lüdäh, gordiš im vspominaja obo mne.

Srednij syn potër moräka po šeke i pokinul komnatu.

Podošel tretij. Mladšij syn - glupovatyj, no dobryj, on vstal na koleni i položil golovu na krovat okolo moräka, tot jemu i prošeptal:

-Ne bojsä gluposti svoej - dobrota eë pokrojet, bojsä byť odin, no vspominaja obo mne znaj, čto odnogo ja tebä nikogda ne ostavlü.

Mladšij syn priobnäl moräka, i pokinuv komnatu, vyklüčil svet ta zakryl dveř.

S brošennym gruzom, moräk smotrel vdaľ svojego okna, vidä, kak solnce uže uhodit za more, kotoroje on tak dolgo borozdil. Skvož mutnyje vspominanija on slyšal mägkij šum voln, kriki čajek, čuvstvoval zapah solënoj vody i svežej ryby. So slezami na glazah vspominal nyne pokojnuju ženu, i vseh svoih družej, s kotorymi on uže ne uviditsa. Moräk vdohnul svoj poslednij raz - i nakonec, otpustil.

Synovja žili tak, kak hoteli, no vseгда pomnili slova moräka, i daže sobirajaś vmeste, nikto ne hvastalsä o tom, kakoj sovet on dal. Oni liš vspominali o nëm tak, kak sam ob ètom prosil nyne pokojnyj.

Utro v Norrise

Utrom igrok zašel na server. Svetalo. Holodnoje nebo nežnogo belo-sinego cveta osvežalo jegu telo i razum. Utretnij duh propityval každoje derevo i travinku. Vo vsëm čuvstvovalaś garmonija i spokojstvije. Nežnyj veter laskal lico i ruki.

Holodno ne bylo, liš svežo. Svežest' - vot stihija ètogo momenta. On hodil odin, veď igroki ešë ne prisojedniliś. Odinočestvo prijatno dopolnälò ètu atmosferu nerušimogo ravnovesija okruženiya, tela, zvukov i èmocij. On tiho hodil stupaja na prohladnyj asfalt. Veś mir molčal vmeste s nim. Toľko pticy zalivaliś pesnej probuždenija.

On izučil utrennij gorod i vdovol' nasladilsä im. Prišlo vremä navestiť okean. Utrom on vseгда byl tihim i spokojnym, slovno i net nikakogo mogušestva stihii morskogo duha. Voda tiho bilaŝ o bereg, proizvodä melodičnyj zvon - lučšij rassvetnyj zvuk. Ona budto ponimala igroka i utešala jeho. Blesk lučej solnca otražajušihsä ot vody grel dušu. Istinnnoje spokojstvije napolnäjet razum imenno v ètot moment. Jego nikto ne toropil i ne prizyval. On sel na mägkij pesok, kotoryj byl holodnym iz-za nočnoj syrosti. Kraski ošušenij jarko igrali. Igrok byl po-nastojašemu sčastliv.

Vdali razdaliŝ šagi. On nastoroženno oglänulsä. K nemu šel admin. Po jeho pohodke bylo ponätno, čto u neznakomca net plohih namerenij. Igrok povernulsä obratno i prinälsä daŝe razglädyvať okean, odnako dušu napolnälo čuvstvo predvkušeniya razgovora.

-I davno ty tut?- sprosil administrator.

-Net. Ždu ostaĺnyh.

-Budem ždať vmeste.